

ADVIES Nr 18 / 2006 van 12 juli 2006

O. Ref. : SA2 / A / 2006 / 008

**BETREFT : Advies met betrekking het ontwerp van koninklijk besluit betreffende de
toegang van bepaalde openbare overheden tot het centraal strafregister.**

De Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer;

Gelet op de wet van 8 december 1992 betreffende de bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens (hierna WVP), inzonderheid art. 29;

Gelet op de adviesaanvraag vanwege de Minister van Justitie ontvangen op 17 februari 2006;

Gelet op de vraag om bijkomende inlichtingen te verschaffen op 19 april 2006;

Gelet op de gewijzigde ontwerptekst ontvangen op 22 juni 2006;

Gelet op het verslag van de heer F. SCHUERMANS;

Brengt op 12 juli 2006 het volgende advies uit:

I. VOORWERP VAN DE AANVRAAG

1. Momenteel wordt de toegang van bepaalde openbare besturen tot het Centraal Strafregister geregeld door het koninklijk besluit van 19 juli 2001 *betreffende de toegang van bepaalde openbare besturen tot het Centraal Strafregister*.

De Commissie verleende met betrekking tot dit koninklijk besluit de volgende adviezen:

- advies nr. 27/1998 van 25 september 1998;
- advies nr. 22/1999 van 12 juli 1999;
- advies nr. 20/2000 van 28 juni 2000.

Het voorgelegde ontwerp is in belangrijke mate een actualisering van het koninklijk besluit van 19 juli 2001.

Concreet betekent dit o.a. dat:

- de structuur van het besluit werd aangepast;
- aan nieuwe overheden een toegang wordt verstrekt ;
- er aanpassingen gebeuren in functie van de reorganisatie van het administratieve landschap;
- transparantie naar de burger toe wordt ingebouwd.

Daarnaast worden ook overheden waarvan de toegang gestoeld is op artikel 589 van het Wetboek van Strafvordering opgenomen.

II. VOORAFGAANDE OPMERKING

2. De Commissie stelt vast dat in de voorgestelde tekst (artikelen 1 en 2, hoofdstukken II en III) een onderscheid gemaakt wordt tussen overheden aan wie overeenkomstig artikel 594 van het Wetboek van Strafvordering (hierna SV) toegang wordt verleend en overheden die op basis van artikel 589 SV toegang wordt verleend.

Artikel 589, tweede lid, SV bepaalt de doeleinden¹ met het oog op dewelke de gegevensbank Centraal Strafregister wordt aangelegd en gehouden, namelijk om de erin opgenomen gegevens mee te delen aan 4 wettelijk omschreven groepen:

- “1° de overheden belast met de uitvoering van de opdrachten van de rechterlijke macht in strafzaken;*
- 2° de administratieve overheden met het oog op de toepassing van bepalingen waarvoor kennis is vereist van het gerechtelijk verleden van de personen op wie administratieve maatregelen betrekking hebben;*

¹ Artikel 589 is een algemene bepaling die het bestaan van het Centraal Strafregister als systeem van geautomatiseerde gegevensverwerking in de zin van artikel 1, § 3, van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens, wettelijk vastlegt, alsmede de taken en doelstellingen ervan omschrijft: registratie en bewaring van veroordelingen en maatregelen uitgesproken in strafzaken en ter bescherming van de maatschappij, alsook mededeling van inlichtingen omtrent deze beslissingen aan de overheden die gemachtigd zijn kennis daarvan te nemen. (doc. Kamer 1996-1997, nr. 988/1, blz. 7)

3° *particulieren ingeval zij een uittreksel uit het Strafregerister moeten voorleggen;*
4° *buitenlandse overheden in de gevallen omschreven in internationale overeenkomsten.*”

Volgens de voorbereidende werken regelt:

- artikel 593 SV meer concreet de toegang van de eerste groep (doc. Kamer 1996-1997, nr. 988/1, blz. 9);
- artikel 594 SV meer concreet de toegang van de tweede groep (doc. Kamer 1996-1997, nr. 988/1, blz. 10).
- de artikel 595 en 596 SV meer concreet de toegang van de derde groep (doc. Kamer 1996-1997, nr. 988/1, blz. 10 -11).

Voor zover de Commissie kan vaststellen is, wat de administratieve overheden in het algemeen betreft, een onderscheid tussen hen op basis van artikel 589 en 594 SV niet aan de orde daar het complementaire bepalingen lijken te zijn.

III. ONDERZOEK VAN DE ONTWERPTEKST

A. Hoofdstuk I: Algemeenheden

3.1. In het besluit van 19 juli 2001 werd, per reglementaire bepaling die een toegang tot het Centraal Strafregerister rechtvaardigde, toegang verleend aan de leidend ambtenaar van een welbepaalde dienst van een openbaar bestuur met de mogelijkheid voor deze laatste om schriftelijk bij naam een aantal andere personeelsleden van die dienst, meestal van niveau 1, aan te duiden.

In artikel 3 van de voorgestelde tekst wordt op algemene wijze en in neutrale bewoordingen bepaald welke personen binnen elke overheid gemachtigd zullen zijn om toegang te hebben. Het voordeel van deze formulering bestaat erin dat indien een dienst van naam verandert of van plaats verandert in het organogram van een openbare overheid, de tekst van het besluit niet achterhaald is.

De Commissie stelt vast dat het voorgestelde artikel 3, § 1, 1°, automatisch een toegang verleent aan *“de persoon belast met de leiding van de bevoegde overheid”*.

De Commissie is van oordeel dat het de voorkeur verdient dat de personen die concreet zullen aangeduid worden om toegang te hebben tot het Strafregerister, niet op basis van organieke criteria zouden worden aangeduid maar op basis van functionele criteria. Dit betekent dat de toegang zal worden verleend aan personen voor wie deze nuttig is met het oog op de uitvoering van de taken waarmee zij werden belast. De ontwerp tekst komt hieraan reeds gedeeltelijk tegemoet door de toegang niet langer voor te behouden aan personeelsleden van niveau 1 (artikel 3, § 1, 2°, bevat deze beperking niet langer). Dit principe moet echter ook doorgetrokken worden naar de leiding toe. Een toegang voor de persoon die belast is met de leiding van de bevoegde overheid maar die er beroepshalve geen nood aan heeft, moet als overmatig worden bestempeld (artikel 4, § 1, 3°, WVP).

Gelet op wat hiervoor werd uiteengezet, verdient het aanbeveling om gewoon te voorzien dat de persoon die de leiding heeft over de bevoegde overheid, de personen aanwijst zoals bepaald in artikel 3, § 1, 2°, van de voorgestelde tekst met dien verstande dat hij zichzelf kan aanwijzen indien hij daadwerkelijk voor zijn werkzaamheden over een toegang moet kunnen beschikken.

Een controle op het correct gebruik van de toegang tot het Centraal Strafregerister, vereist niet dat de leidinggevende zelf toegang heeft (cfr. Rijksregister). De controle op correct gebruik impliceert dat hij nagaat wie van zijn ondergeschikten wat heeft opgevraagd in het Centraal Strafregerister

n.a.v. welk dossier. Dit impliceert dat de logins van de ondergeschikte worden gekoppeld aan concrete dossiers.

3.2. In § 2 wordt het aantal personeelsleden dat per bevoegdheidsopdracht kan worden aangeduid beperkt tot 3. De Commissie is van oordeel dat dit een gelukkige aanvulling is. De gegevens die in het Centraal Strafregister zijn opgenomen, zijn gerechtelijke gegevens en dus gevoelig (artikel 8 WVP). Het is dan ook aangewezen dat de toegang zo beperkt mogelijk wordt gehouden en dat bijgevolg geen toegang wordt verleend aan personeelsleden die deze beroepshalve niet echt nodig hebben. Het koninklijk besluit van 19 juli 2001 verschafte de leidinggevende ambtenaar terzake wel een erg ruime appreciatiebevoegdheid. Niets belette hem om bijvoorbeeld alle ambtenaren van een dienst aan te wijzen, zonder dat dit nodig was. De beperking die thans wordt ingevoerd, verplicht de persoon belast met de leiding om weloverwogen aanduidingen te verrichten en ze verhindert een wildgroei.

4.1. Artikel 4 herneemt in belangrijke mate het artikel 4 van het koninklijk besluit van 19 juli 2001.

In § 2 wordt bepaald dat de lijst van de personen die aangewezen werden om toegang te hebben, naast hun functie tevens de wettelijke of regelgevende bepaling bevat krachtens dewelke ze toegang hebben tot het Centraal Strafregister. De Commissie waardeert deze toevoeging daar ze de controle op een correct gebruik van de toegang bevordert. Het maakt het enerzijds voor de diensten van het Centraal Strafregister gemakkelijker om voor elke persoon te bepalen tot welke gegevens men hem toegang mag geven. Anderzijds wordt het eenvoudiger om vast te stellen wanneer iemand eventueel misbruik maakt van de hem verleende toegang (in combinatie met artikel 6 van de ontwerp tekst). Als er een raadpleging gebeurde zonder dat de betrokkene wiens gegevens geraadpleegd werden, een dossier heeft dat verband houdt met die betrokken wetsbepaling, is er een probleem.

4.2. § 3 van de voorgestelde tekst bepaalt dat niet alleen jaarlijks een lijst van de personen die toegang hebben moet bezorgd worden, maar tevens dat elke aanpassing moet meegedeeld worden. Het ligt voor de hand dat elke wijziging moet worden gemeld. Dit is noodzakelijk om:

- de diensten van het Centraal Strafregister toe te laten een einde te stellen aan de toegang van een persoon die niet langer gerechtigd is om toegang te hebben (voorkomen dat hij nog informatie krijgt, voorkomen dat zijn toegang door iemand anders (mis)(ge)bruikt wordt);
- de nieuwe aangewezen personen een toegang te kunnen verschaffen;
- te controleren of het quotum van artikel 3, § 2, niet overschreden wordt;
- in geval van controle ter plaatse, op het gebruik van de toegang, dit zou kunnen gebeuren aan de hand van een correcte lijst.

4.3. Net zoals in artikel 4 van het koninklijk besluit van 19 juli 2001 wordt voorzien dat de betrokken overheid de lijst bezorgt aan de diensten van het Centraal Strafregister en aan de Commissie. De Commissie moet echter vaststellen dat zij tot op heden van geen enkele overheid een dergelijke lijst mocht ontvangen en dat deze bepaling voor wat haar betreft eigenlijk dode letter is.

Hetzelfde doel, namelijk deze informatie beschikbaar maken voor de Commissie, kan op een efficiëntere manier bereikt worden.

In het licht van wat hiervoor (punt 4.2.) werd uiteengezet, moeten de lijsten en de wijzigingen hoe dan ook aan de diensten van het Centraal Strafregister worden bezorgd. Ze moeten hen toelaten om ervoor te zorgen dat alleen toegang wordt verschaft aan de juiste personen. Alle informatie met betrekking tot de personen die toegang hebben tot het Centraal Strafregister is dus beschikbaar bij de diensten van het Centraal Strafregister. Het volstaat bijgevolg te bepalen dat deze lijsten en hun eventuele wijzigingen op eerste verzoek door de diensten van het Centraal Strafregister aan de Commissie zullen bezorgd worden. Dit heeft als voordeel:

- dat de betrokken overheden slechts met één instantie moeten handelen;

- informatie die beschikbaar is niet nog eens op een andere plaats wordt bewaard;
- de Commissie over de informatie kan beschikken wanneer dit nodig blijkt.

Het is zeer belangrijk dat deze verplichting stipt wordt nageleefd (zie punt 4.2.). De Commissie stelt zich de vraag of het daarom niet nuttig zou zijn om:

- een vast tijdstip in te bouwen waarop jaarlijks de lijsten moeten bezorgd worden aan de diensten van het Centraal Strafregister. Het komt de Commissie voor dat dit de controle op de naleving van deze verplichting zou vergemakkelijken.
- te voorzien in een opschorting van de toegang wanneer de lijsten niet tijdig bezorgd worden teneinde de naleving van deze bepaling te stimuleren.

5.1. Artikel 6 voert voor de burger de mogelijkheid in om eenmaal per jaar te vernemen wie zijn gegevens in het Centraal Strafregister heeft geraadpleegd.

Deze bepaling is kennelijk geïnspireerd op artikel 6, § 3, tweede lid, 3°, van de wet van 19 juli 1991 *betreffende de bevolkingsregisters en de identiteitskaarten en tot wijziging van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen*, dat een soortgelijke regeling voorziet voor het Rijksregister.

Er kan gesteld worden dat deze bepaling is ingegeven, enerzijds door de bekommernis om de persoonlijke levenssfeer optimaal te beschermen, wat onder meer inhoudt dat een burger enerzijds de mogelijkheid geboden wordt te vernemen wie zijn gegevens geraadpleegd heeft (transparantie, informatieplicht) en anderzijds diezelfde burger de mogelijkheid te bieden om een signaalfunctie te vervullen, daar hij het best geplaatst is om “abnormale” raadplegingen die tot sancties kunnen leiden, te detecteren.

De Commissie waardeert dat het artikel zo geformuleerd is dat de Dienst Centraal Strafregister aan de betrokkene alleen de overheden meedeelt die zijn gegevens in het Centraal Strafregister raadpleegden. Indien de betrokkene meer details wenst te bekomen zoals de reden van de raadpleging, de identiteit van de persoon die de raadpleging verrichte, zal hij zich tot deze gemachtigde moeten richten.

De Commissie is van oordeel dat het nuttig is dat in dit artikel nog enkele preciseringen worden opgenomen:

- De tekst wordt best vervolledigd als volgt: “Eenieder die zijn identiteit bewijst kan van de Dienst ...”. Aldus heeft men een garantie dat geen informatie met betrekking tot een derde wordt opgevraagd.
- De lijst van de raadplegingen kan jaarlijks opgevraagd worden. Er wordt best verduidelijkt dat die lijst beperkt wordt tot de raadplegingen die gebeurden in de loop van het jaar dat aan het verzoek voorafgaat. Zoniet zullen de diensten van het Centraal Strafregister verplicht zijn steeds een volledige historiek te verstrekken, wat omslachtig en weinig zinvol is.
- Op de lijst worden de overheden vermeld die de raadpleging uitvoerden. Dit is te weinig nauwkeurig. De vermelding “FOD Financiën” bijvoorbeeld is te weinig precies en maakt het de burger moeilijk om gericht contact te nemen om meer uitleg te krijgen omtrent een raadpleging. Zoals de Commissie reeds opmerkte ten overstaan van de diensten van het Rijksregister moet de burger gericht contact kunnen leggen. Dit vereist de nauwkeurige vermelding van de dienst van de gemachtigde van waaruit de raadpleging is gebeurd en de contactpersoon tot wie men zich kan richten voor nadere informatie. Deze is ertoe gehouden aan de betrokken persoon de adresgegevens te verstrekken van de verantwoordelijke voor de verwerking in kwestie of van zijn aangestelde voor de gegevensbescherming alsook bijkomende toelichting over dit onderwerp (doeleinden,...)

zodat het opzet van de wetgever om aan de betrokken personen een bijkomende bescherming te waarborgen ook daadwerkelijk in de praktijk wordt gerealiseerd.

5.2. De Commissie stelt vast dat artikel 6 een volledige transparantie beoogt met betrekking tot de raadplegingen van het Centraal Strafregister. De Commissie heeft daar geen bezwaar tegen. Ze vestigt er echter de aandacht op deze verder gaat dan de transparantie met betrekking tot de raadplegingen van de gegevens van het Rijksregister. De raadplegingen van dit register door bestuurlijke en gerechtelijke overheden die belast zijn met de opsporing en bestraffing van misdrijven worden niet meegedeeld (artikel 6, § 3, tweede lid, 3°, van de wet van 19 juli 1991).

Een ambtenaar die in het kader van een lopend opsporings- of gerechtelijk onderzoek aan iemand prijs geeft dat diens gegevens in het Centraal strafregister werden geraadpleegd, maakt zich schuldig aan de schending van het geheim van het onderzoek en aan de schending van zijn beroepsgeheim. Wil men het geheim van het onderzoek niet in het gedrang brengen, dan moet erover gewaakt worden dat de betrokkene dergelijke informatie niet voortijdig uit andere bronnen kan vernemen, bijvoorbeeld door zijn recht m.b.t. tot de raadpleging van zijn gegevens in het Centraal Strafregister uit te oefenen. Uit de wetenschappelijke lectuur blijkt trouwens dat voornamelijk de georganiseerde criminaliteit via allerlei kanalen probeert te achterhalen of er diensten met een onderzoek bezig teneinde tijdig contrastrategieën op punt te stellen. Het recht zoals het thans in artikel 6 van het ontwerp geformuleerd wordt, biedt hen daartoe een interessant officieel instrument.

Het lijkt dan ook aangewezen, naar analogie met wat voor het Rijksregister voorzien is, om een uitzondering in te bouwen voor de bestuurlijke en gerechtelijke overheden belast met de opsporing en bestraffing van misdrijven of inbreuken (administratieve procedures).

6.1. De Commissie stelt dat de ontwerptekst geen bepaling bevat die een misbruik van de toegang tot het Centraal Strafregister regelt. De toegang tot de gevoelige gegevens van het Centraal Strafregister mag uitsluitend gebeuren met het oog op de doeleinden waarvoor de toegang werd verleend. Iedere raadpleging daarbuiten is ongeoorloofd en kan in toepassing van artikel 39 e.v. WVP gesanctioneerd worden. Dit moet in de ontwerptekst duidelijk gemaakt worden.

6.2. In haar advies nr. 22/1999 van 12 juli 1999 merkte de Commissie op blz. 4 het volgende op:

“De Commissie is de mening toegedaan dat het koninklijk besluit een beschikking moet bevatten die voorziet dat de ambtenaren die gemachtigd worden toegang te krijgen tot het Centraal Strafregister, bij elk verzoek de wettelijke bepaling moeten vermelden, die de aanvraag tot toegang tot specifieke gerechtelijke antecedenten rechtvaardigt.”

De Commissie moet vaststellen dat in de huidige ontwerptekst geen spoor van een dergelijke bepaling is terug te vinden, terwijl zo'n bepaling een waarborg vormt dat niet meer informatie wordt verschaft dan strikt genomen nodig is. Ter illustratie kan verwezen worden naar:

- artikel 7, 4° van de ontwerptekst verwijst naar de bepalingen die de registratie van aannemers regelen. De erkenning zal slechts mogelijk zijn voor zover de betrokkene geen veroordeling heeft opgelopen die een verbod inhoudt om persoonlijk of door een tussenpersoon enig koopmansbedrijf uit te oefenen, krachtens het koninklijk besluit nr. 22 van 24 oktober 1934 *betreffende het rechterlijk verbod aan bepaalde veroordeelden en gefailleerden om bepaalde ambten, beroepen, of werkzaamheden uit te oefenen*. In casu moet de toegang dan ook beperkt worden tot deze veroordelingen, zoniet pleegt men een inbreuk op artikel 4, § 1, 3°, WVP.
- artikel 15 van de ontwerptekst die de FOD Sociale Zekerheid en Openbare instellingen van Sociale zekerheid een toegang verschaft met het oog op het toepassen van de artikelen 70, 74 en 75 van het koninklijk besluit van 21 december 1967 *tot vaststelling van het algemeen reglement betreffende rust en overlevingspensioenen voor*

werknemers. Een controle op de toepasselijkheid van artikel 75 van dat besluit lijkt alleen een toegang tot de gegevens vermeld in artikel 590, 1° (en dan nog alleen diegene waaruit blijkt dat men zijn echtgenoot naar het leven heeft gestaan) en 7° van het Wetboek van Strafvordering te rechtvaardigen. De toepassing van de artikelen 70 en 74 lijkt een ruimere toegang te rechtvaardigen.

Daarenboven vormt zo'n bepaling een werkinstrument dat toelaat een controle te verrichten op eventuele misbruiken van de verleende toegang.

B. Hoofdstuk II: Overheden waaraan toegang wordt verleend tot de gegevens geregistreerd in het Centraal Strafregister ter uitvoering van artikel 594 van het Wetboek van Strafvordering

7.1. Volledigheidshalve brengt de Commissie een aantal principes in herinnering die zij formuleerde in haar advies nr. 27/1998 van 25 september 1998, principes die hernomen werden in haar advies nr. 22/1999 van 12 juli 1999:

"In haar advies nr. 27/98 van 25 september 1998 heeft de Commissie, na in herinnering te hebben gebracht dat de besturen niet steeds op de hoogte hoeven te zijn van het geheel van de gerechtelijke antecedenten, drie gradaties van vereisten onderscheiden, afhankelijk van de aard van de noodzakelijke informatie, met name:

1. In het kader van de toekenning van betrekkingen in overheidsdienst, wordt vereist dat de ambtenaren een gedrag hebben dat "overeenstemt met de vereisten van de functie". Bijgevolg heeft het bestuur - in zijn functie van werkgever - om zijn beoordelingsbevoegdheid uit te oefenen, alle gegevens nodig die met betrekking tot een persoon in het Centraal Strafregister vervat zijn.

2. In sommige gevallen heeft de overheid slechts een bepaalde categorie van gegevens nodig. Aldus kan het Federaal Aankoopbureau (volgens artikel 13 van het ontwerp van koninklijk besluit, eerste versie) de leverancier, die "bij een vonnis dat in kracht van gewijsde is gegaan, veroordeeld is geweest voor een misdrijf dat zijn professionele integriteit aantast", uitsluiten van de deelname aan een overheidsopdracht. De voor om het even welke reden opgelopen veroordelingen die geen verband houden met de professionele integriteit, zouden bijgevolg niet ter zake dienend zijn.

3. Tenslotte gebeurt het dat de vereiste gegevens nog duidelijker en bijgevolg beperkter zijn. Aldus is de Administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting, Monumenten en Landschappen van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap bevoegd om inbreuken vast te stellen, vastgelegd in de artikelen 66 en 67, 69.4 en 71.6 van het decreet van 22 oktober 1996 betreffende de ruimtelijke ordening. Bijgevolg zouden de gerechtelijke antecedenten die geen betrekking hebben op deze inbreuken niet pertinent zijn ten opzichte van de doeleinden die door deze dienst worden nagestreefd.

Dientengevolge stelde de Commissie in principe dat de openbare overheden die toegang vragen tot het Centraal Strafregister, de informatie waarover zij wensen te beschikken nauwkeurig dienen te omschrijven.

Hieraan zou moeten worden toegevoegd dat de uitvoering van het beginsel van de beperking van de toegang tot louter de ter zake dienende gegevens van het Centraal Strafregister inhoudt dat er technische maatregelen worden aangenomen om de veiligheid van de gegevensverstrekking te verzekeren. Er zouden procedures moeten worden voorzien om de relevantie van de gevraagde gegevens te controleren, afhankelijk van de hoedanigheid van de verzoeker, de wettelijke grondslag van het verzoek en de beweegreden."

Deze principes zijn nog steeds actueel.

7.2. De Commissie stelt vast dat voor elke toegang die door de ontwerptekst verleend wordt:

- enerzijds de reglementaire grondslag wordt vermeld op basis waarvan de toegang wordt verleend;
- anderzijds de gegevens van het Centraal Strafrechtregister worden afgebakend.

Dit maakt het mogelijk om een toetsing te doen, zowel aan artikel 4, § 1, 2°, WVP als aan artikel 4, § 1, 3°, WVP.

8.1. In artikel 7 van de ontwerptekst worden verschillende diensten gegroepeerd die kennis kunnen nemen van de gegevens bedoeld in artikel 590 SV op de wijze omschreven in de artikelen 595 en 596 SV.

Vooreerst vestigt de Commissie er de aandacht op dat, voor zover zij kon vaststellen, de hogervermelde artikelen 595 en 596, nog niet in werking zijn getreden. Zolang dit niet het geval is, zal artikel 7 niet kunnen toegepast worden.

Zoals hoger in punt 2 werd aangestipt, regelen artikel 595 en 596 SV het verkrijgen van informatiegegevens uit het strafregister door de persoon op wie de informatie betrekking heeft. Hieruit leidt de Commissie af dat wanneer een reglementaire tekst voorschrijft dat een attest van goed gedrag en zeden of een uittreksel moet worden voorgelegd teneinde toegang te krijgen tot een activiteit waarvan de toegangs- of uitvoeringsvoorwaarden bij wets- of verordeningsbepalingen zijn vastgesteld, aan de betrokken diensten slechts die informatie wordt meegedeeld die zou verstrekt worden aan de betrokkene indien hij zelf om het betrokken uittreksel verzocht.

8.2. Ter verantwoording van een toegang van de FOD Binnenlandse Zaken verwijst artikel 7, 3° van het ontwerp naar de artikelen 12, 13, 19, 20 en 21 van de wet van 26 april 2002 *houdende de essentiële elementen van het statuut van de personeelsleden van de politiediensten en houdende diverse andere bepalingen met betrekking tot de politiediensten*. Voor zover de Commissie kan vaststellen rechtvaardigt de toepassing van de artikelen 13 en 20 geen toegang. De redenen die in deze laatste bepalingen worden opgesomd om iemand niet toe te laten tot selectieproeven, hebben hetzij met de medische toestand van de betrokkene te maken, hetzij met voorgaanden die blijken uit dossiers waarover de FOD Binnenlandse Zaken reeds beschikt. Bijgevolg moeten deze bepalingen weggelaten worden.

8.3. Met betrekking tot artikel 7, 7° van het ontwerp verwijst de Commissie naar de opmerking geformuleerd onder punt 6.2. De toepassing van artikel 78 van de wet van 12 juni 1991 *op het consumentenkrediet* vereist een andere en beperktere informatie dan de andere bepalingen die geciteerd worden. Vandaar het belang, met het oog op het respect van het proportionaliteitsbeginsel, van de vermelding van de wettelijke bepaling bij elk verzoek om raadpleging. Deze opmerking geldt trouwens ook voor artikel 7, 8°, van het ontwerp.

9. Artikel 12 van de ontwerptekst verleent de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking toegang om kennis te nemen van veroordelingen tot vrijheidsberovende straffen en van beslissingen tot voorwaardelijke invrijheidstelling.

De Commissie stelt vast dat een toegang tot alle voorwaardelijke invrijheidstellingen disproportioneel is. De toepassing van artikel 9 van de wet van 14 augustus 1974 vereist alleen de mogelijkheid om kennis te nemen van die voorlopige of voorwaardelijke invrijheidstellingen die gekoppeld zijn aan een verbod om zich naar het buitenland te begeven. De tekst dient op dit punt aangepast te worden.

10. Met betrekking tot artikel 14 van het ontwerp wordt er de aandacht op gevestigd dat:

- Er toegang wordt verleend tot alle veroordelingen tot criminele, correctionele of politiestrafpen. Dit is disproportioneel. De toepassing van de in artikel 14 geciteerde bepalingen vereist niet dat men op de hoogte is van alle veroordelingen tot een gevangenisstraf met uitstel of tot geldboetes.
- Er tevens toegang wordt verleend tot het gegeven vermeld in artikel 590, eerste lid, 16°, SV, namelijk beslissingen in strafzaken genomen door buitenlandse rechtscolleges. Deze toegang dient vanzelfsprekend beperkt te worden tot die veroordelingen die voor de toepassing van de bepalingen, waarvoor de toegang verleend wordt, noodzakelijk zijn.

11. Met betrekking tot de gegevens waarvan de FOD Sociale Zekerheid en Openbare instellingen van sociale zekerheid krachtens artikel 15 van het ontwerp mag kennis nemen wordt opgemerkt dat ze, voor zover het de toepassing betreft van artikel 75 van het koninklijk besluit van 21 december 1967 *tot vaststelling van het algemeen reglement betreffende rust en overlevingspensioenen voor werknemers* en van de artikelen 94 en 101 van het koninklijk besluit van 22 december 1967 *houdende algemeen reglement betreffende rust en overlevingspensioenen der zelfstandigen*, te ruim zijn. Voor zover de Commissie kan vaststellen lijkt alleen een toegang tot de gegevens vermeld in artikel 590, 1° (en dan nog alleen diegene waaruit blijkt dat men zijn echtgenoot naar het leven heeft gestaan) en 7° van het Wetboek van Strafvordering verantwoord.

De Commissie verwijst verder naar haar opmerking:

- in punt 6.2;
- in punt 10 voor wat de toegang tot de gegevens vermeld in artikel 590, eerste lid, 16°, SV, betreft.

12. De toepassing van de reglementaire bepalingen waar artikel 16 van het ontwerp naar verwijst, vereist dat men controleert of de betrokkene:

- werd veroordeeld wegens een aanslag op het leven van de echtgenoot;
- werd ontzet uit de ouderlijke macht.

In die optiek is een toegang tot alle veroordelingen tot criminele, correctionele of politiestrafpen (artikel 590, eerste lid, 1°, SV) te ruim. Binnen deze gegevens zijn alleen de veroordelingen wegens een aanslag op het leven van de echtgenoot voor de gemachtigde relevant.

Zie punt 10 voor wat de toegang tot de gegevens vermeld in artikel 590, eerste lid, 16°, SV, betreft.

C. Hoofdstuk III: Overheden waaraan toegang wordt verleend tot de gegevens geregistreerd in het Centraal Strafregister ter uitvoering van artikel 589 van het Wetboek van Strafvordering

13. Artikel 19 van het ontwerp regelt de toegang tot het Centraal Strafregister van de FOD Binnenlandse Zaken met het oog op de toepassing van een aantal bepalingen van de wet van 10 april 1990 *tot regeling van de private en bijzondere veiligheid*.

De Commissie stelt vast dat artikel 7, § 3, van deze wet de betrokken overheidsdienst reeds een welomschreven toegang tot het Centraal Strafregister verleent. Bijgevolg is de Koning terzake niet bevoegd. Hij kan hoogstens bepalen dat die toegang wordt uitgeoefend overeenkomstig de modaliteiten vastgelegd in hoofdstuk I van dit ontwerpbesluit.

14. De bij artikel 22 van het ontwerp verleende toegangen zijn zeer ruim. Aan de betrokken overheden wordt dezelfde informatie verstrekt als diegene die de gerechtelijke overheden ontvangen. De Commissie is van oordeel dat dergelijke toegang, in het licht van de opgegeven doeleinden, in een aantal gevallen als overmatig moet bestempeld worden.

15.1. Artikel 3, § 1, 1°, en § 3 van de wet van 19 juli 1991 *tot regeling van het beroep van privé-detective* stelt het verkrijgen (en § 3 het behoud) van een vergunning van privé-detective afhankelijk van de afwezigheid van bepaalde veroordelingen die op gedetailleerde wijze worden opgesomd. Het proportionaliteitsbeginsel vereist dan ook dat alleen de informatie met betrekking tot de in die bepaling opgesomde informatie toegankelijk is. Daaraan wordt het best tegemoet gekomen door de zinsnede die in artikel 10 van het ontwerp werd gehanteerd: *“veroordeling wegens misdrijven omschreven in deze wet”*.

15.2. Artikel 22, 3°, van het ontwerp verleent de FOD Financiën met het oog op de toepassing van de artikelen 129 en 210 van het koninklijk besluit van 18 juli 1977 *houdende de coördinatie van de algemene bepalingen inzake douanen en accijnzen*, toegang tot een hele reeks van veroordelingen.

Artikel 129 van het koninklijk besluit van 18 juli 1977 bevat een beperkende opsomming van de veroordelingen die relevant zijn voor de toepassing van zekere bepalingen van dit besluit. Gelet op het feit dat deze bepaling aan duidelijkheid niets te wensen overlaat, stelt de Commissie vast dat zij alleen een toegang rechtvaardigt tot de erin vermelde veroordelingen.

De formulering van artikel 210 van voormeld koninklijk besluit is identiek aan artikel 327 van het *Wetboek van de inkomstenbelastingen* en artikel 93quaterdecies van de *wet van 3 juli 1969 tot invoering van het Wetboek van de belastingen over de toegevoegde waarde*.

Uit het verslag aan de Koning blijkt niet waarom deze bepaling een toegang zou rechtvaardigen tot een hele reeks veroordelingen andere dan deze die door artikel 129 worden geïndiceerd. De ambtenaar die belast is met de vestiging of invordering van de door de Staat geheven belasting (finaliteit) kan daartoe informatie verkrijgen van de bestuursdiensten van de Staat, zoals het Centraal Strafregister (artikel 210). De Commissie is van oordeel dat niet alle informatie waartoe die ambtenaar ingevolge artikel 22, 2°, toegang verkrijgt, nuttig is voor het vestigen of invorderen van belastingen.

In de gegeven omstandigheden moet de Commissie vaststellen dat de verleende toegang in het licht van de finaliteit disproportioneel is.

15.3. Met betrekking tot de toegang op basis van artikel 120 van het *Boswetboek* verwijst de Commissie naar hetgeen zij m.b.t. de toegang op basis van die bepaling in haar advies nr. 22/1999 van 12 juli 1999 reeds opmerkte:

“...verduidelijkt inderdaad dat de toegang tot het Centraal Strafregister toegestaan is in het kader van de toepassing van artikel 120 van het Boswetboek en dat deze toegang enkel veroordelingen voor een inbreuk op de bescherming van het leefmilieu of de wapendracht betreft. Maar nog steeds worden de redenen niet omschreven waarvoor de kennis van de gerechtelijke antecedenten vereist zou zijn voor de toepassing van artikel 120 van het Boswetboek, dat bepaalt dat "het bosbeheer belast is met de vervolging tot herstel van alle wanbedrijven en overtredingen gepleegd in de bossen die onder de bosregeling vallen, zowel wat de toepassing van de straffen als wat de daaruit volgende teruggave en de schadevergoeding betreft”.

Deze bepaling rechtvaardigt dus geenszins de zeer ruime toegang die door artikel 22, 6°, wordt verleend.

16. De toepassing van de reglementaire bepalingen waar artikel 23 van het ontwerp naar verwijst, vereist dat men controleert of :

- de betrokkene werd veroordeeld wegens een aanslag op het leven van de echtgenoot;
- er een vrijheidsberoving ter uitvoering van een criminele straf gebeurde.

In die optiek is een toegang tot alle correctionele veroordelingen, wegens feiten gepleegd ten aanzien van personen, te ruim. Binnen deze gegevens zijn alleen de veroordelingen wegens een aanslag op het leven van de echtgenoot voor de gemachtigde relevant.

17.1. De veroordelingen die een weerslag hebben op de machtiging tot het uitoefenen van een ambulante activiteit worden in artikel 14 van de wet van 25 juni 1993 opgesomd. Het betreft een beperkt en specifiek aantal veroordelingen.

De Commissie stelt dan ook vast dat de door artikel 25, 2° verleende toegang te ruim is.

17.2. Om erkend te worden als aannemer mag de betrokkene niet zijn veroordeeld, bij een vonnis dat in kracht van gewijsde gegaan is, voor een misdrijf "*dat door zijn aard de beroepsmoraal van de aannemer aantast*" (artikel 4, § 1, 4°, a), van de wet van 20 maart 1991 houdende regeling van de erkenning van aannemers van werken).

De Commissie verwijst naar een analoog geval dat zij in haar advies nr. 27/98 besprak:

In sommige gevallen heeft de overheid slechts een bepaalde categorie van gegevens nodig. "*Aldus kan het Federaal Aankoopbureau (volgens artikel 13 van het ontwerp van koninklijk besluit, eerste versie) de leverancier, die "bij een vonnis dat in kracht van gewijsde is gegaan, veroordeeld is geweest voor een misdrijf dat zijn professionele integriteit aantast", uitsluiten van de deelname aan een overheidsopdracht. De voor om het even welke reden opgelopen veroordelingen die geen verband houden met de professionele integriteit, zouden bijgevolg niet ter zake dienend zijn.*"

Het is niet duidelijk welke misdrijven moeten gekwalificeerd worden als een misdrijf dat de beroepsmoraal aantast. Wellicht vallen vermogensdelicten er onder. Het is echter twijfelachtig of dit ook voor verkeersdelicten het geval is. Het is, met het oog op de proportionaliteitstoets, aangewezen dat een nauwkeuriger omschrijving gegeven wordt van de misdrijven die gevisieerd worden. Hierbij kan als voorbeeld verwezen worden naar het geciteerde artikel in punt 18.

18. Artikel 21 het koninklijk besluit van 19 juli 2001 verleende op basis van de artikelen waar artikel 26 van het ontwerp naar verwijst, een toegang tot "*veroordelingen wegens bedrog bij faillissement, oplichting, misbruik van vertrouwen, valsheid in geschriften, overtredingen inzake seksuele moraal, racisme en bescherming van openbare inkomsten en sociale orde*".

Uit het verslag aan de Koning blijkt niet waarom op basis van dezelfde bepalingen nu ineens een veel ruimere toegang wordt verleend.

Er worden geen elementen aangebracht die van aard zijn om quasi dezelfde toegang als de gerechtelijke overheden te rechtvaardigen. In de gegeven omstandigheden moet de Commissie vaststellen dat de verleende toegang in het licht van de finaliteit disproportioneel is.

19. Voor wat artikel 27 van het ontwerp betreft, stelt de Commissie vast dat de toegang van de FOD Volksgezondheid, Veiligheid van de Voedselketen en Leefmilieu wordt gerechtvaardigd op basis van een aantal bepalingen van het koninklijk besluit nr. 80 *betreffende de Orde der apothekers*. Het is de Koning die de leden van een aantal organen van de Orde van apothekers benoemt. Dit kan maar voor zover de betrokkene geen strafrechtelijke veroordeling heeft opgelopen die in kracht van gewijsde is gegaan waaruit de "*morele of beroepsonwaardigheid van de apotheker om zijn mandaat uit te oefenen blijkt*".

Zie opmerkingen onder punt 17.2.

20. Voor wat artikel 28 van het ontwerp betreft verwijst de Commissie naar hetgeen ze onder punt 18 opmerkte.

21. Het voorgestelde artikel 32 van het ontwerp verleent een toegang tot alle gegevens van het Centraal Strafrechtregister. Artikel 7 van het koninklijk besluit van 7 november 1847 stelt dat alleen personen mogen voorgedragen worden die van onberispelijk gedrag zijn.

De Commissie is van oordeel dat dit onberispelijk gedrag normaal wordt aangetoond aan de hand van een attest van goed gedrag en zeden. In die optiek volstaat een toegang tot de gegevens die normaal op dit document voorkomen wanneer de betrokkene zelf de aflevering ervan vraagt. Zie ook punt 8.1.

22. Artikel 33 van het ontwerp verwijst naar de artikelen 6 en 10 van het koninklijk besluit van 23 maart 1998 *betreffende het rijbewijs*. Zij handelen over de voorwaarden die moeten vervuld zijn voor het verkrijgen van een voorlopig rijbewijs of een leervergunning. Het is de overheid die deze documenten aflevert, die moet controleren of de voorwaarden vervuld zijn. Dit is hetzij de gemeente hetzij de Minister van Buitenlandse Zaken (artikelen 7 en 11), niet de FOD Mobiliteit en Vervoer. Bijgevolg kan op basis van deze artikelen geen toegang ten behoeve van laatstgenoemde gerechtvaardigd worden.

In verband met artikel 26, dat handelt over de erkenning als examinator en de eventuele schorsing van die erkenning, wordt verwezen naar de opmerking onder punt 8.1.

Artikel 74 handelt over een gegevensbestand dat bij de FOD Mobiliteit en Vervoer zal uitgebouwd worden. Daarin worden onder andere gegevens met betrekking tot vervallenverklaringen van het recht op sturen, einde verval recht tot sturen en onmiddellijke intrekkingen opgenomen. Op basis van deze bepaling is alleen een toegang tot veroordelingen waaruit een verval van het recht tot sturen blijkt of een eventuele einde van dit verval, verantwoord.

Dit bewijst nogmaals het belang van het vermelden bij elke raadpleging van de bepaling op basis waarvan de toegang geschiedt (zie ook punt 6.2.)

OM DEZE REDENEN,

Brengt de Commissie een ongunstig advies uit, gelet op het feit dat meerdere bepalingen van het ontwerp in het licht van de WVP voor kritiek vatbaar zijn.

De administrateur,

De voorzitter,

(get.) Jo BARET

(get.) Michel PARISSÉ